

Olin avonainen lipas, sinun muistoillesi. Ei kenenkään maa, sinun poluillesi. Olin pohjaton kaivo, vain sinun itkujasi varten. Tyhjä avaruus sinun huutojesi kaikua vapaasti. Olin rajaton maa, rajattomuuttasi varten. Katoton talo, jotta voisit nousta korkealle. Ja niin lensit pois, ja minä eksyin tyhjyyteen. Mutta nyt olen taas tässä, löysin tien takaisin. Rakensin kylmiltä tuuilta majan itselleni, ylleni suojaavien siipien hellän katoksen. Ja olen tässä kuten ennenkin olin. Rakensin rajat, jotta voisit tuntea minut. Pystytin seinät, meidän nojata niihin. Asetin katon, suojaamaan kun sadepisarat lyövät lujaa.